

Morzsák a korinthusi levelezésből

45. A KÉT EMBERISÉG

„Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket” (2Kor 6,17)

Attól fogva, hogy Ádám és Éva hallgatott a kígyóra, az emberi nemzetség elszakadt Istentől és tisztátalanná vált. A kegyelmi kiválasztás alapján azonban mindig jelen volt egy másik emberiség is, Ábel, Sét, Énók, Noé, Ábrahám és Mózes nemzetsége, valamint a teljességet elért újszövetségi nép, akik mindenkor szemben álltak az emberi nemzetség fő céljaival, irányultságával, lelkiületével és életmódjával. A választottak a többiek között éltek, de nem voltak közülük valók. Amikor a különbség a két emberiség között mégis elmosódott, az mindig a választottak rovására történt. Ezért idézi Pál apostol a korinthusiaknak a régi figyelmeztetést: „Menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük”.

Pál többször nyomatékosítja a fejezetben, hogy aki Isten népéhez akar tartozni, annak el kell különülnie a világtól. „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?” (14) Antagonisztikus, feloldhatatlan ellentét van az Istentől elfordult emberiség és a választottak között. Nincs egyezés a célokban, értékekben, lojalításban és az imádat tárgyában, ezért semmilyen abszolút elköteleződéssel járó szövetség nem elképzelhető a két emberiség tagjai között. „Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? ¹⁶Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal?” (15-16)

Szívesen tompítanám az apostol szavait, például azzal, hogy Jézus ugyanakkor a bűnösök barátja volt, meg hogy Isten mégsem vesz ki bennünket a világból, hanem használ ott bennünket, és hogy úgy szeressük a felebarátainkat, mint ahogy Jézus példázatában az irgalmas samaritanus, stb, stb., de félek, az elkülönülés alapelvét nem tanultuk még meg igazán. Engedjük be a szívünkbe először azt az igazságot, hogy ha Istenhez akarunk tartozni, világos vonalat kell húznunk önmagunk és a világ között. Különülünk el. Egyértelműen, határozottan, kímélet nélkül. Ha ezt megtettük, akkor következik az inkarnáció, előbb nem. Visszaküldeni a világba csak azt lehet, aki egyszer kijött már onnan.